

การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางไปราชการของบุคลากรใหม่ ด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทางไปราชการ ฉบับเร่งรัด

นางสาวสุภาพร วรรคิมา

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนอบรมและหลังอบรม ของบุคลากรใหม่ โดยใช้นวัตกรรม คือ คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วยอาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน

ผลการวิจัย พบว่า

1. คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 92.25/83.43 แสดงว่า คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ดังที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ ด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดที่ได้รับการอบรม โดยใช้คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังอบรมสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยการทดสอบทางสถิติ

Abstract

This study aims to improve quick trip report writing to meet the standard of 80/80 and to compare the improvement, both before and after training, of new staffs. The innovation of this study is quick trip report writing handbook. The

sample groups of this study are 9 teachers and 15 officers.

The results show that:

1. Quick trip report writing handbook, which was created by author, has passed the standard at 92.25/83.43. This means that this handbook express higher efficiency that the defined standard, 80/80.

2. The comparison between before and after training of new staffs, quick trip report writing handbook (after training) can help staffs to meet the achievement in higher level at .05 significantly, by statistics testing.

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ หรือเดิม “สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ” เป็นหนึ่งในห้าสถาบันราชภัฏที่ตั้งขึ้นใหม่ เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2540 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2547 ยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ และมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มุ่งมั่นในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร ให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ ตอบสนองตลาดแรงงานผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม เพื่อการแข่งขันในระดับประเทศ ปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีบุคลากรเป็นจำนวนมากขึ้นในทุก ๆ ปี ประกอบกับมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีพันธกิจหลักสำคัญ 4 ประการ คือ งานสอนเพื่อผลิตบัณฑิต งานวิจัย งานบริการวิชาการแก่สังคม และงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างและผลิตบุคลากรระดับสูงเพื่อ

พัฒนาประเทศ อย่างไรก็ตาม การผลิตบัณฑิตบัณฑิตดังกล่าว จะต้องมีการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย

การดำเนินการตามพันธกิจหลักสำคัญ 4 ประการ จึงทำให้บุคลากรมหาวิทยาลัยทำโครงการต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกิจหลักสำคัญ 4 ประการนั้น สำหรับบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานก็สามารถดำเนินการได้ครบถ้วนทุกกระบวนการขั้นตอน แต่สำหรับบุคลากรใหม่จะเกิดปัญหาอย่างมาก โดยเฉพาะการเขียนรายงานการเดินทางไปราชการผิดพลาดบ่อยครั้ง ทั้งสายสนับสนุนและสายวิชาการ ทั้งนี้เนื่องจากบุคลากรใหม่ เหล่านี้ขาดประสบการณ์ และส่วนใหญ่ไม่เคยทำงานในระบบราชการมาก่อน และปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้มีบุคลากรใหม่ เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก (สุภาพร วรคำ, 2554: 23)

จากปัญหา และแนวโน้มดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า หากสภาพการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ มีข้อบกพร่องจะส่งผลเสียต่อการดำเนินการของมหาวิทยาลัย เพราะการดำเนินการดังกล่าว ต้องใช้บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและชำนาญ ซึ่งถ้าหากบุคลากรขาดความรู้ความสามารถในการเขียนรายงานการเดินทาง จะไม่สามารถปฏิบัติได้ตามระเบียบหรือไม่สามารถปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ย่อมจะทำให้เกิดปัญหาและมีผลกระทบต่อการบริหารทั้งระบบ ส่งผลสะท้อนต่อการปรับปรุงพัฒนางานด้านอื่น ๆ อย่างแน่นอน

ดังนั้น ผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ให้เกิดความเข้าใจในการเขียนรายงานการเดินทาง รวมถึงเป็นข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารใช้เป็นแนวทางการวางแผนปรับปรุง แก้ปัญหาและพัฒนากระบวนการปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามหลักวิชาการต่อไป

วัตถุประสงค์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนอบรมและหลังอบรม ของบุคลากรใหม่ โดยใช้นวัตกรรม คือ คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด

สมมุติฐานของการวิจัย

1. คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของบุคลากรใหม่ ที่ได้รับการอบรมโดยใช้คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด หลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรม ที่ระดับนัยสำคัญ .05

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างนวัตกรรม ที่เรียกว่า คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบก่อนอบรม เพื่อเก็บคะแนนก่อนอบรมกับกลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 นาที

- 1.1 ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินการกิจกรรมให้กับผู้อบรมทราบจากนั้นจึงทำการดำเนินการอบรม

- 1.2 เมื่ออบรมจบเนื้อหาในแต่ละเนื้อหาแล้วให้ผู้อบรมทำแบบฝึกหัดจากคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดที่สร้างไว้ แล้วประเมินเก็บคะแนนจากคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดในแต่ละแบบฝึกหัด และดูพัฒนาการเรียนของผู้อบรม

- 1.3 เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ให้ผู้อบรมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังอบรม

1.4 หลังจากที่ได้วัดผลสัมฤทธิ์หลังอบรมแล้ว นำคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดในคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดแต่ละแบบฝึกหัด และคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบก่อน/หลังอบรม มาวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

2. การทดลองหาประสิทธิภาพ คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด มี 3 ขั้นตอน คือ

2.1 การทดลองขั้นรายบุคคล โดยนำคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ไปทดลองอาสาสมัครที่เป็นบุคลากรมหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน โดยนำอาสาสมัครมา 3 ประเภท คือ ไม่รู้เรื่องเลย รู้เรื่องบ้าง และเก่ง ให้ทดลองใช้คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ครั้งละ 1 คน ในขณะที่ทดลองได้สังเกตพฤติกรรมเพื่อเก็บข้อมูลต่าง ๆ พิจารณาภาษา เวลา และความเหมาะสมของกิจกรรมที่ใช้ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดเหมาะสม เพื่อเตรียมไปใช้ในการทดลองครั้งต่อไป

2.2 การทดลองขั้นกลุ่มเล็ก นำอาสาสมัครที่เป็นบุคลากรมหาวิทยาลัย จำนวน 10 คน โดยนำอาสาสมัครมา 3 ประเภท คือ ไม่รู้เรื่องเลย รู้เรื่องบ้าง และเก่ง โดยที่ อาสาสมัครที่ไม่รู้เรื่องเลย จำนวน 3 คน รู้เรื่องบ้าง จำนวน 4 คน และเก่ง จำนวน 3 คน หลังจากนั้นนำคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ทดลองใช้ กับเด็ก 10 คน ดังกล่าว โดยทำการทดสอบก่อนอบรมและจัดกิจกรรมตามที่ระบุไว้ในคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดทุกขั้นตอน หลังจากนั้นทำการทดลองแล้วให้ผู้อบรมทำแบบทดสอบหลังอบรมและบันทึกพฤติกรรมเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

2.3 การทดลองภาคสนาม คือ จัดอบรม โดยนำคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ไปทดลองกับผู้อบรมบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน โดยทำการทดสอบก่อนอบรมและแบบฝึกหัดตามที่ระบุไว้ในคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ทุกขั้นตอน หลังจากนั้นทำการทดลองแล้วให้ผู้อบรมทำแบบทดสอบหลังอบรมและบันทึกพฤติกรรม

แล้วนำผลที่ได้มาคำนวณหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม คือ คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด และการวิจัยนี้ได้กำหนดไว้ที่ 80/80

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample) ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นบุคลากรใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Gathering)

แบบแผนที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design (ประวิต เอราวรรณ์ 2542: 55) ดังรูปแบบแผนการวิจัยดังนี้

- เมื่อ T_1 แทน คะแนนก่อนอบรม
- T_2 แทน คะแนนหลังอบรม
- X แทน คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง

ฉบับเร่งรัด

เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย ประกอบด้วย 2 ชนิด ดังนี้ คือ

1. คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ประกอบเนื้อหา 7 บท คือ
 - บทที่ 1 เรื่อง ลักษณะการเดินทางไปราชการ
 - บทที่ 2 เรื่อง การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร ตอนที่ 1
 - บทที่ 3 เรื่อง การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร ตอนที่ 2
 - บทที่ 4 เรื่อง เอกสารการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร

บทที่ 5 เรื่อง แบบฟอร์มเอกสารการเบิก
ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ

บทที่ 6 เรื่อง คำอธิบายวิธีจัดทำใบเบิก
ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบ
ปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล เพื่อหา
ประสิทธิภาพของคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับ
เร่งรัด ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

1. การหาเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวแรก (E1)
ดำเนินการดังนี้

- รวมคะแนนคู่มือการเขียนรายงาน
การเดินทาง ฉบับเร่งรัด

- หาค่าเฉลี่ย
- คิดค่าเฉลี่ยที่ได้ร้อยละ

2. การหาเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง (E2)
ดำเนินการดังนี้

- รวมคะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนหลังอบรม

- หาค่าเฉลี่ยจากการทดสอบหลังอบรม
- คิดค่าเฉลี่ยที่ได้เป็นร้อยละ

การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม โดยการ
วิเคราะห์คะแนน ใช้สูตรคำนวณดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนผู้อบรมที่ได้จาก
การวัดระหว่างอบรม

A แทน คะแนนเต็มของคู่มือการเขียนรายงาน
การเดินทาง ฉบับเร่งรัดตามจำนวนผู้อบรม

N แทน จำนวนผู้อบรม

และ

$$E_2 = \frac{\sum Y}{B} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_2 = \frac{\bar{Y}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนผู้อบรมที่ได้จาก
แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

B แทน คะแนนเต็มของนวัตกรรมตามจำนวน
ผู้อบรม

N แทน จำนวนผู้อบรม

โดยกำหนดเกณฑ์ที่ยอมรับว่าสื่อหรือนวัตกรรม
การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ คือ E_1 / E_2 มีค่า 80/80 ขึ้นไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนด
ไว้ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย

ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538: 73)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

โดยที่

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณ
จากสูตร (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ.2538: 73)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

โดยที่

$S.D.$ แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของแต่ละตัว
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum D^2$ แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนนครั้งหลังกับคะแนนครั้งแรกของแต่ละคน
 $(\sum D)^2$ แทน ค่ากำลังสองของผลบวกของผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับคะแนนครั้งแรกของแต่ละคน
 N แทน จำนวนผู้อบรมทั้งหมด
 df แทน องศาแห่งความเป็นอิสระ

1.3 ร้อยละ
 วิธีหา ร้อยละ หรือ เปอร์เซนต์ (%)

ร้อยละ = $\frac{n \times 100}{N}$
 โดยที่ n แทน จำนวนที่ของข้อมูลในกรณีต่าง ๆ
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ
 2.1 การหาค่าความตรงตามเนื้อหา

(สมนึก ภัททิยธานี 2537: 167) จากสูตร

$IOC = \frac{\sum R}{N}$
 โดยที่ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ t - Dependent (ฉัตรศิริ ปิยะพิมพ์สิทธิ์ 2545: <http://www.watpon.com/Elearning/stat28.htm>) จากสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{[N\sum D^2 - (\sum D)^2] / (N - 1)}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ t เพื่อหาค่าความมีนัยสำคัญ
 D แทน ผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับคะแนนครั้งแรกของแต่ละคน

$\sum D$ แทน ผลบวกของค่ากำลังสองของผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับคะแนนครั้งแรกของแต่ละคน

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ดำเนินการวิจัย เพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย คือ เพื่อพัฒนาด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนอบรมและหลังอบรมของบุคลากรใหม่ โดยใช้นวัตกรรม คือ คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ ดังนี้

1. คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 92.25/83.43 แสดงว่า คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ดังที่ตั่งไว้

2. การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ ด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ที่ได้รับการอบรม โดยใช้คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังอบรมสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยการทดสอบทางสถิติ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด เรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ ด้วยคู่มือ

การเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ของบุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 92.25/83.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังอบรมโดยใช้คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก

1. คู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด เรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ ด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด ของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 92.25/83.43 ได้ผ่านขั้นตอนที่จัดไว้อย่างเป็นระบบ คือ ได้มีการศึกษารายละเอียดของทฤษฎีต่าง ๆ หลักการสร้างคู่มือ และจากการอ่านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบการสร้างคู่มือ และเนื้อหาที่นำมาสร้างเป็นคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดนั้นได้ผ่านการตรวจคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และมีการปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

2. บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 24 คน ประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 9 คน เจ้าหน้าที่ จำนวน 15 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านการเขียนรายงานการเดินทางของบุคลากรใหม่ ด้วยคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัดที่สูงขึ้น โดยพิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังอบรมสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นได้ว่า การพัฒนาสื่อการเรียนไม่ว่าจะเป็นเอกสารประกอบการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ แบบฝึกเสริมทักษะ ชุดสื่อประสม บทเรียนสำเร็จรูป ฯลฯ เพื่อใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ เกษรา สุชีรัมย์ (2547, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การสร้างบทเรียนสำเร็จแบบสาขา สารการเรียนรู้วิทยาศาสตร์หน่วยการเรียนรู้

ชีวิตพีชสำหรับซ่อมเสริมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านลุงม่วง จังหวัดบุรีรัมย์ และจรรยารัตน์ วงศ์ใหญ่ (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำรายงานการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย โดยใช้ชุดสื่อประสม ล้วนแล้วทำให้ ผู้เรียน มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และดิสโมนิ (Disimoni. 2007: abstract) ได้ทำการศึกษาผลกระทบของการใช้การเขียนแบบฝึกเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมและพัฒนาความคิด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 4 ผลการศึกษพบว่า การใช้แบบฝึกหัดที่ดีจะทำให้เกิดการพัฒนาความชำนาญทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ได้เป็นอย่างดี และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นทั้งสิ้น นอกจากนี้ การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างประสบการณ์ยังสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้อย่าง เช่น เกย์และกาแลกเจอร์ (Gay and Gallagher. 1976: 56-61) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอน โดยใช้แบบฝึกหัดสม่ำเสมอ ในช่วงเวลาการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ กับการสอนโดยใช้แบบทดสอบย่อย ระหว่างการเรียนการสอนในเรื่องเดียวกันปรากฏว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการทดสอบย่อยขณะเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียน โดยฝึกทักษะการทำแบบฝึกหัดเพียงอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งยังสอดคล้องกับ สลาวิน (slavin. 1987: 7-43) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีการเรียนแบบร่วมมือ (Stad) กับวิธีการสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับ จรรยา แก้วสองเมือง (2546, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และศักยภาพด้านความมีวินัยในตนเองทักษะการคิด และการทำงานร่วมกับผู้อื่น กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกุ่มภาวปี จังหวัดอุดรธานี ซึ่งการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนเหล่านี้ล้วนแล้วทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. มหาวิทยาลัยฯ ควรมีแผนการส่งเสริมให้บุคลากรทำคู่มือการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดความสะดวกในการปฏิบัติและเป็นแนวเดียวกัน

2. ควรมีการอบรมเชิงปฏิบัติการอย่างต่อเนื่องและให้คำปรึกษาในกระบวนการในการสร้างนวัตกรรมเกี่ยวกับงานประจำ

3. จากการสังเกตอบรม พบว่า ก็ให้ความสนใจดีมาก แต่มีบางคนที่อาจจะให้ความสนใใจน้อย หรือ อาจจะเป็นเพราะความแตกต่างของบุคคล ดังนั้นผู้วิจัยควรหาวิธีการอื่นที่มาช่วยในการจัดกิจกรรมการจับอบรมร่วมกับคู่มือการเขียนรายงานการเดินทาง ฉบับเร่งรัด แล้วทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเพื่อให้การดำเนินการวิจัยสัมฤทธิ์ผลดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

1. เกษรา สุชีรัมย์. การสร้างบทเรียนสำเร็จรูปแบบสาขาสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์หน่วยการเรียนรู้ชีวิตและชีวิตพืชสำหรับซ่อมเสริมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านลุงม่วง จังหวัดบุรีรัมย์. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ .2547.
2. จรรยา แก้วสองเมือง. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และศักยภาพด้านความมีวินัยในตนเองทักษะการคิด และการทำงานร่วมกับผู้อื่น กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. โรงเรียนกุ่มกวาปี จังหวัดอุดรธานี. 2546.
3. จรรย์รัตน์ วงศ์ใหญ่. รายงานการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย โดยใช้ชุดสื่อประสม โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร. 2551.
4. ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. สถิติสำหรับวิจัย. [Online] Available <http://www.watpon.com/Elearning/stat28.htm> สืบค้น [2555, สิงหาคม, 26]. 2545.
5. ประวิต เอราวรรณ์. การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ จำกัด.2542.
6. ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 5) กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2538.
7. สมนึก ภัททิยธนี. “หลักการเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบวิชาคณิตศาสตร์” การวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 7 : 21-37 ; กรกฎาคม, 2537.
8. สุภาพร วรคำ. รายงานการสรุปปัญหาการบริการฝ่ายการเงิน. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ. 2554.
9. DiSimoni, Katherine Cecilia. Using Writing as a vehicle to promote and develop scientific concepts and process skills in fourth-grade student. Thesis (Ph.D.) North Carolina State University. Abstract online. Pub. No. AAT NQ69255 Retrieved 14, 2007, from Dissertation Abstract Online
10. Gay, Lorrian R. and Pual D. Gallagher. “The Comparative Effectiveness of tast versus Written Exercise,” The Journal of Educational Research. 6(9): 56-61; March, 1976.
11. Slavin, Robert E. “Cooperative Learning and Cooperative School,” Educational Leadership. 45(3) : 7-43 ; November, 1987.